

го не прибрани; на мѣсто: *шой е ошишьлѣ а шѣи не сѣ го прибрани.*

217. Сказуемо-то ся изоставя, кога-то ся разумѣва сѣще-то, кое-то е было и въ прѣдне-то прѣдложеніе; напр. *азъ ся шрудѣхъ за добро на ошече-ство-шо си, а ты само за славѣхъ; на мѣсто: а ты ся шрудишь само за славѣхъ.*

218. Въ прѣдложенія, что служатъ за отговоръ, изоставятъ ся всичкы рѣчи, спомянены въ въпроса; катю: *Гдѣ живѣешь сега? — Въ Пловдивѣ; на мѣсто: азъ живѣхъ сега въ Пловдивѣ. — Имашъ ли сега нѣкоѣхъ рабошѣхъ? — нѣмамъ; на мѣсто: нѣмамъ сега нѣкоѣхъ рабошѣхъ.*

219. Понеже всякой съѣзъ показва едно прѣдложеніе, свръзано съ друго, то въ слѣдующе-то слово: *обычямъ го какшо браша си, има двѣ прѣдложенія: обычямъ го и какшо обычямъ браша си; та-кожде: шой ще дойде, кога-шо и Вы; на мѣсто: шой ще дойде, кога-шо дойдеше и Вы.*

По това и прѣдложенія, кои-то ся начинать отъ въпросителны мѣстоименія или нарѣчія, сѣ приста-вены на нѣкое главно, кое-то може ся разумѣва извънь; катю: *кой смѣе да ся опре на смръшь-шѣ!* тука това прѣдложеніе е приставено на главно: *азъ изы-шамъ, кое-то ся разумѣва извънь.*

220. Междумѣтія-та понеже показвать нѣкоѣхъ силнѣхъ страсть душевнѣхъ, то дръжатъ у себе, въ еднѣхъ рѣчѣхъ, цѣло прѣдложеніе; катю: *Охъ!* на мѣсто: *боли мя; Олеле!* на мѣсто: *боѣхъ ся; Хей!* на мѣсто: *чюешъ ли!* и пр.